

Κατώρθωσε δὲ ὁ ἄνθρωπος τὰ θαυμάσια ταῦτα, πρῶτον μὲν τρέφων τὰ ζῶα καλῶς· καὶ δεύτερον, συνειθίζων αὐτὰ ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων νὰ ζῶσι τὸ ἓν εἰς τοῦ ἄλλου τὴν συντροφίαν. Τῶν δυνατωτέρων αἱ θηριώδεις κλίσεις οὐδέποτε κινούνται εἰς ἐνέργειαν· ἡ φύσις των ἡμερώνεται διὰ συστηματικῆς πραότητος· ὅλα τὰ περίξ αὐτῶν βοηθοῦν τὴν καλλιέργειαν τῆς εὐμενεστέρως των διαθέσεως· ὅλαι αὐτῶν αἱ ἐπιθυμίαι καὶ ἡδοναὶ περιορίζονται ἀπὸ τὸ μικρὸν των κλωβίων· καὶ μολοντί δὲ ἡ γηραλέα κἀτα ἐνίοτε κάμνει μὲ πολλὴν σοβαρότητα μικρὸν τινα περίπατον ἐπὶ τῆς γαφύρας, πάντοτε ὅμως ἐπιστρέφει πρὸς τοὺς παλαιούς της συντρόφους, μετὰ τῶν ὁποίων ἐπέρασε τόσους χρόνους εὐχαρίστως, χωρὶς ποσῶς νὰ τῆς ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν ὅτι ἐπλασεν αὐτὴν ἡ φύσις διὰ νὰ κατατρόγη ὅποιονδήποτε αὐτῶν. Παράδειγμα τοῦτο, καὶ παράδειγμα σημαντικὸν, τοῦ πόσον ἰσχύει μία εὐμενῆς, φρονίμη, καὶ ὑπομονητικὴ διοίκησις.— τοῦ τί δύναται νὰ κατορθώσῃ ἡ χρηστὴ ἀνατροφὴ, ἣτις ἐκτιμᾷ προσηκόντως τὴν δύναμιν τῶν ἔξεων, καὶ δι' ὀρθῆς μεταχειρίσεως στερεώνει τὰς ὠφελίμους.

ΟΙ ΑΡΑΒΕΣ ΚΑΙ Ο ΦΟΙΝΙΞ.

ΟΠΟΤΑΝ ἔφεώρου, — λέγει περιγηγῆτης Ἄγγλος, — τὰς ἐρήμους καταξήθης πεδιάδας, αἰτίνες κεῖνται μετὰξὺ Ἀβουσεχέρ καὶ τῶν ὀρέων, καὶ ἔβλεπα τὴς ἀμαθεῖς, ἡμιγύμνης, μέλανας ἀνδρας καὶ γυναῖκας ἐψηρομένους ὑπὸ τὸν καυστηρὸν ἥλιον, μὲ μόλις ἄλλην τροφήν παρὰ φοίνικας, ἐλπούμην αὐτοὺς εἰλικρινῶς, καὶ μ' ἐφαίνετο ἀτιμία τῆς ἀνθρωπότητος ἢ εὐχαριστημένη πρόσοψις των.

Ἐββαία, εἶπα εἰς Ἀρμένιον τινὰ, ὁ ἄνθρωποι οὗτοι δὲν εἶναι τόσον ἀνόητοι, ὥστε νὰ εὐχαριστῶνται εἰς τὴν ἀθλίαν ταύτην καὶ ἀπαίδευτον κατάστασιν. Φαίνονται ζωηροὶ καὶ εἰδήμονες, — τάχα δὲν αἰσθάνονται πόσον εἶναι ἄλλων ἀθλιότεροι; Δὲν ἀκούουν περὶ ξένων τόπων, δὲν ζηλεύειν, δὲν ἐπιθυμοῦν βελτιώσιν; Ὁ καλὸς γέρον ἐχαμογέλασε, καὶ εἶπεν, "Ὁχι· εὐδαίμονες εἶναι· καὶ ὄχι μόνον δὲν φθονῶν κανένα τῶν ἐπιλοίπων ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ λυποῦνται αὐτοὺς." Εἰς τοῦτο ἐγὼ ἐθαύμασα· ἐκεῖνος δὲ, "Ἀκουσε, εἶπεν, ἀνέκδοτόν τι, τὸ ὁποῖον δείχνει τὴν βᾶσιν τοῦ αἰσθήματος τοῦτου.

Ἐπὸ καιρῶ, μία γυνὴ, κάτοικος τῆς Ἀβουσεχέρ, ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἀγγλίαν μετὰ τῶν τέκνων τοῦ κυρίου Β. Ἐμεινε δὲ εἰς τὴν πατρίδα σας ἑσσοῦρα ἔτη. Ὅτε ὑπέστρεψε, συνηθροίσθησαν ἅλοι περίξ αὐτῆς διὰ νὰ μάθωσι τὰ περὶ Ἄγγλων.

Εἶναι οἱ ἄνθρωποι πλοῦσιοι; Εἶναι εὐτυχεῖς;" Ἐκείνη δὲ ἀπεκρίθη, "Ὁ τόπος εἶναι ὡσάν ἓνας κῆπος· οἱ ἄνθρωποι εἶναι πλοῦσιοι, ἔχουν ὠραῖα φορέματα, ὠραίας κατοικίας, ὠραίους ἵππους, ὠραίας ἀμάξας, καὶ λέγεται ὅτι εἶναι σοφοὶ καὶ εὐδαίμονες." Οἱ ἀκροαταὶ τῆς ἐξήλευσαν τοὺς Ἄγγλους· κατήφεια τοὺς ἐκυρίουσε, καὶ ἐφαίνοντο δυσαρεστημένοι εἰς τὴν ἰδίαν των κατάστασιν. Ἀνεχώρουν δὲ μὲ τὸ αἰσθημα τοῦτο, ὅτε ἡ γυνὴ ἔτυχε νὰ εἶπῃ, "Ἐν ὅμως πρᾶγμα βέβαια λείπει εἰς τὴν Ἀγγλίαν." "Τί εἶν' αὐτό;" ἠρώτησαν προθύμως οἱ Ἀραβες. "Εἰς ὅλον αὐτὸν τὸν τόπον δὲν εὐρίσκεται κάμμία φοινικία!" "Μὲ τὰ σωστά σου; εἶναι βέβαιον;" ἐξέφώνησαν ὅλοι. "Ὁ, ναι, βεβαίότατον," εἶπεν ἡ γηραλέα τροφός· "ὅσον καιρὸν ἐκάθισα ἐκεῖ, τίποτε ἄλλο δὲν ἐγύρευα παρὰ φοινικίαν· πλὴν τοῦ κακοῦ· δὲν ἤρρα!" Ἡ εἰδήσις αὕτη ἥλλαξεν ἀμέσως τῶν Ἀράβων τὰ αἰσθήματα· τῶρα ἐλυποῦντο, ἀντὶ νὰ φθονῶσι, τοὺς Ἄγγλους· καὶ ἀνεχώρησαν, θαυμάζοντες πῶς ἦτο δυνατόν νὰ ζῶσιν ἄνθρωποι εἰς τόπον, ὅπου δὲν ὑπάρχουν φοινικίαι!

ΤΑ συγγράμματα τῶν παλαιῶν Ἐθνικῶν, τὰ περὶ ἡθῶν πραγματευόμενα, τὰ ἐσύγκρινε μὲ ὑπερήφανα καὶ μεγαλοπρεπέστατα παλῶτα, κτισμένα ὅμως εἰς ἄμμον καὶ λάσπην. Αὐτοὶ ὑπερυψόνουν τὰς ἀρετὰς, καὶ τὰς δεικνύουν ἀξιοτιμήτους ὑπὲρ πάντα τὰ ἐπίγεια· δὲν διδάσκουν ὅμως ἀρετὰ τὰ γνωρίσματά τω, καὶ πολλάκις ὅ,τι ὀνομάζουν μὲ τὸ σεμνότερον τῆς ἀρετῆς ὄνομα εἶναι ἀπλῶς ἀναισθησία, ἡ ἄγνοια, ἡ ἀπελπισία, ἡ μαιφονία.—ΚΑΡΤΕΣΙΟΣΜΕΤΑΦ. Ν. ΠΙΚΚΟΛΟΥ.

Ἡ ΒΛΑΣΤΗΣΙΣ γίνεται τόσον ταχέως εἰς τὴν Λαπωνίαν, ὥστε μόλις δυνάμεθα νὰ πιστεύσωμεν. Τὸ ἔαρ, τὸ θέρος καὶ τὸ φθινόπωρον μόλις διαρκούσι 56 ἡμέρας, καὶ ἡ χιὼν ἀναλύει πρὸ τῆς 4ης Ἰουλίου. Τότε σπεύροντι οἱ ἄγροί, χλοάζουσι δὲ τὴν 9ην, ἀκμάζουσι τὴν 7ην, ἀνθίζουσι τὴν 28ην, θερίζονται δὲ ἀπὸ Ἀυγούστου. Τὴν δὲ 8ην χιονίζει πάλιν, καὶ ὁ χιὼν διαρκεῖ ἔκτοτε δέκα ὀλοκλήρους μῆνας.—ΝΘΟΛ. ΚΟΙΝΩΦ. ΓΝΩΣΕΩΝ.

ΜΑΣ ὀδηγοῦν νὰ πιστεύωμεν μέλλουσιν ὑπαρξῆν ὄχι μόνον αἱ ἀδυναμίαι αἱ ἐλπίδες καὶ οἱ φόβοι τῆς ἀνθρωπίνου φύσεως, ἀλλὰ καὶ τὰ εὐγενέστατα καὶ κάλλιστα ὅσα εἰς αὐτὴν ἀνήκον, ἡ ἀγάπη τῆς ἀρετῆς, καὶ ὁ βδελμὸς τῆς κακίας καὶ ἀδικίας.